

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

לפני כבוד השופט ה' קירש

המבקשת יוספה טמיר ברק
ע"י ב"כ עו"ד תמיר סולומון

נגד

המשיבים מנהל מס ערך מוסף תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד יונתן בן-דוד מפרקליטות מחוז תל-אביב
(אזרחי)

פסק דין

1. המבקשת, שהיא בבחינת "עוסק" לעניין חוק מס ערך מוסף, התלש"ו-1975 ("החוק"), הגישה המרצת פתיחה נגד המשיב, מנהל מס ערך מוסף. עיקר הסעד המבוקש בהמרצת הפתיחה הוא חיוב המנהל להגיע להסדר גבייה "בר קיימא" עם המבקשת בקשר לחובות מס ערך מוסף מסוימים שהיא חייבת לאוצר המדינה.

כמו כן, מבקשת המבקשת מבית המשפט להצהיר על בטלות פעולות אכיפה שכבר בוצעו בקשר לאותם חובות.

2. קיום חובות המע"מ מושא המרצת הפתיחה איננו שנוי במחלוקת. אדרבה, המבקשת שבה ומצהירה על רצונה לפרוע את החובות אולם היא מעוניינת לעשות כן לפי הסדר שיתחשב כיאות במצבה הכלכלי והאישי.

3. אין גם מחלוקת כי המשיב היה מוכן להגיע להסדר גבייה כלשהו, אך לדעת המבקשת התנאים והדרישות שהציב המנהל אגב כך היו מכבידים מדי ובלתי סבירים בנסיבות העניין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

4. המבקשת עוסקת בענף יחסי הציבור והפרסום. היא גרושה ואם יחידנית לשני ילדים. לדבריה, החל משנת 2012 היא נקלעה למשבר כלכלי. נפתחו נגדה תיקי הוצאה לפועל רבים, כאשר הסכום הכולל של חובותיה לנושים השונים (שמנהל מס ערך מוסף איננו נמנה עליהם) הגיע לכדי 663 אלף ש"ח נכון לחודש מרץ 2020. נאמר כי במסגרת ההוצאה לפועל המבקשת משלמת 150 ש"ח לחודש על חשבון החובות האמורים. המבקשת שבה וציינה כי שני הוריה, שתמכו בה בדרכים שונות, נפטרו בתחילת שנת 2019, בהפרש של ימים מספר.
5. מושא המרצת הפתיחה הוא מס העסקאות שדווח על ידי המבקשת בשבעה עשר דו"חות מע"מ תקופתיים בין נובמבר 2016 ואפריל 2020. לאורך התקופה המבקשת נהגה להגיש דיווח למשיב, תוך חישוב סכום המס המגיע, אך מבלי לשלם את המס האמור כנדרש.
6. חוב מס העסקאות הכולל הגיע לכדי 128 אלף ש"ח, נכון לחודש יולי 2020. בתוך סכום זה נמצא רכיב בלתי מבוטל של קנסות.
- לימים המשיב הפעיל אמצעי גבייה בהתאם לפקודת המסים (גבייה): הוטלו עיקולים על שני חשבונות בנק בבעלות המבקשת, עוקלה ונתפסה מכונית הרשומה על שמה, ונרשם עיקול על כלי רכב נוסף.
7. שני הצדדים הגישו לבית המשפט עותקים מתכתובת ענפה ונמשכת ביניהם בנושא הסדר גבייה כמפורט בהמשך. מטבע הדברים המבקשת קיוותה להגיע להסדר נוח יותר מבחינת משך פריסת התשלום הנדרש ואופן ביצוע התשלום. המשיב לא שעה לכל בקשות המבקשת והביע נכונות לאשר הסדר נוח פחות. לדברי המבקשת, ההסדר שהמנהל מוכן לאשר כלל איננו אפשרי מבחינת יכולתה הכלכלית והצורך שלה לפרנס את עצמה ושני ילדיה.
8. אומר תחילה כי לטעמי מרחב הביקורת השיפוטית במקרה כגון זה הוא מצומצם ביותר. למעשה המבקשת תוקפת את שיקול דעתו של המשיב בעשיית הסדר גבייה ואגב כך מטילה דופי בתום לבו ובמניעיו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

9. פרק י"ג לחוק דן ב"מועד התשלום". סעיף 88 לחוק, הנמצא בפרק י"ג האמור, קובע בין היתר כי "א) חייב במס ישלם את המס המגיע לתקופת הדו"ח, בין על פי הדו"ח התקופתי ובין על פי הדו"ח הארעי, עם הגשתם".

כאמור, אין חולק כי במקרה דנן המבקשת לא פעלה כנדרש לפי סעיף 88(א) לחוק.

סעיף 102 לחוק עוסק ב"דרכי גבייה" והוא מצוי בפרק י"ד לחוק ("גבייה, קנסות וריבית"). סעיף 102(א) מורה כי "פקודת המסים (גבייה) תחול על גביית המגיע לאוצר המדינה לפי חוק זה וניתן לגבותו גם בדרך תובענה אזרחית".

10. בפקודת המסים (גבייה) עצמה לא מוקנית לפקידי הגבייה למיניהם סמכות להקל באופן גביית המס, למשל על ידי הסכמה לכך שהמס המגיע יחולק לשיעורין ותשלומו ייפרס על פני תקופה.

סמכות כאמור כן מעוגנת בהוראות הכלליות של סעיף 116 לחוק ("דחיית מועדים"), הכלול בפרק ט"ו לחוק ("סמכויות לביצוע"). סעיף 116 לחוק מורה:

"א) המנהל רשאי להאריך כל מועד שנקבע בחוק זה או בתקנות על פיו לעשיית דבר, למעט מועד להגשת ערעור או ערר, ורשאי הוא לקבוע שהחוב ישולם לשיעורין ובלבד שלא יאריך את המועד לניכוי מס תשומות לפי סעיף 38(א) לתקופה העולה על חמש שנים; התיר כך והחייב במס לא עמד בתשלום אחד במועד שנקבע לו, רשאי המנהל לדרוש את תשלומה של יתרת החוב מיד.

ב) המנהל רשאי להתנות הארכת מועדים כאמור בסעיף קטן (א) במתן ערובות להנחת דעתו לתשלום כל חוב או לביצוע כל פעולה שמועד עשייתה נדחה."

החוק איננו מספק כל הנחייה או הכוונה אחרת לגבי אופן הפעלת הסמכות על פי סעיף 116, פרט לתיבה "המנהל רשאי".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

יוער כי סמכות הקלה נוספת מוקנית לפי סעיף 100 לחוק, שעניינו "ויתור על קנס, ריבית או הוצאות". סעיף 100 איננו נוגע לאופן ומועד גביית קרן המס, מעבר לאפשרות לוותר על הפרשי הצמדה וריבית או להפחיתם.

11. זכותו של חייב במס לפי חוק מס ערך מוסף להשיג על החלטות המנהל מוסדרת בעיקר בסעיף 82 לחוק (שנמצא בפרק י"ב לחוק שעניינו "קביעה, שומה, השגה וערעור"). לפי סעיף 82(א) לחוק, "החולק על שומה רשאי להשיג עליה...". סעיף 85 לחוק מוסיף כי "אין להשיג או לערער לפי פרק זה [פרק י"ב] אלא אם שולם המס שאינו שנוי במחלוקת".

כמוסבר, במקרה הנוכחי לא מדובר במחלוקת על שומה, ולכאורה אין כל זכות השגה על החלטת מנהל המתקבלת במסגרת סעיף 116.

12. באותה מידה הוראות החוק העוסקות בהגשת ערעור לבית המשפט המחוזי (וביניהן סעיפים 39, 50, 64, 77א, 77ב, 79, 81א, 83, 95, 112, 112א, 113 ו-138 לחוק) אינן מתייחסות להחלטה בדבר דחיית מועדים לפי סעיף 116. בהתאם לסעיף 83 לחוק – הוראת הערעור המרכזית – "הרואה עצמו מקופח בהחלטת המנהל בהשגה רשאי לערער עליה...". דהיינו, לא בכל "החלטה" לפי החוק עסקינן, אלא "בהחלטת המנהל בהשגה" (והשוו סעיף 88 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח רכישה), התשכ"ג-1963).

13. על פני הדברים, אפוא, לא מעוגנת בחוק זכות השגה או ערעור על החלטה שלילית של המנהל לפי סעיף 116 לחוק, לפיה הוא סירב להאריך מועד או לקבוע "שהחוב ישולם לשיעורין". אין הכרח כי הדבר מהווה לקונה או השמטה בלתי מכוונת – וייתכן שהמחוקק התכוון לכך שהחלטות לפי סעיף 116 – אשר במהותן מאפשרות סטייה מן הכללים החקוקים הרגילים - יהיו, ככלל, סופיות.

14. נוסף כי התוספת הראשונה והתוספת השנייה לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000 אינן מזכירות את חוק מס ערך מוסף והחלטות המנהל לפיו, כך שאין בסיס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

חוקי להגשת עתירה מינהלית או ערעור מינהלי בעקבות החלטה שניתנה במסגרת סעיף 116 לחוק.

15. אדגיש כי אינני גורס שסירוב המנהל להפעיל את סמכותו על פי סעיף 116 לחוק (או סירוב להפעילה כמקווה על ידי החייב במס) הוא בכל מקרה חסין בפני ביקורת שיפוטית. מן הראוי כי עילות ההתערבות על פי המשפט המנהלי כן יחולו, כך שבמקרה של חוסר תום לב מצד המנהל, הבאה בחשבון של שיקולים זרים, אפליה אסורה או אי סבירות קיצונית בהחלטה שנתקבלה – תהיה הצדקה להתערבות בית המשפט. אולם אין משמעות ביקורת מעין זו כי בית המשפט יחליף את שיקול דעת המנהל בשיקול דעתו, אף אם בית המשפט היה מגיע לתוצאה שונה ומקלה יותר בנסיבות העניין.

16. ייתכן שעל פי דין הערכאה השיפוטית היחידה המוסמכת להפעיל ביקורת מצומצמת כמתואר לעיל היא בית המשפט הגבוה לצדק ואף ייתכן שלא היה מקום להגשת תובענה בדרך המרצת פתיחה כפי שנעשה כאן. לסקירה רחבה בנושא הסמכות העניינית בסוגיות הקשורות לאופן הפעלת סמכות מינהלית – בנבדל מסוגיות פרשנות החוק או מחלוקות עובדתיות בין האזרח ובין הרשות – ראו את החלטתו של כבוד השופט ג' גונטובניק בה"פ 64207-01-17 צ.ג.י פרסונל שירותי כ"א 2005 בע"מ נ' רשות המסים – פקיד שומה חולון (ניתנה ביום 7.11.2017) והאסמכתאות המובאות שם. בעניין צ.ג.י. בית המשפט סבר כי מדובר שם "בטענה כי שיקול הדעת המנהלי הופעל באופן שגוי" והוא הגיע למסקנה כי "טענה זו אינה ראויה לבירור בבית משפט אזרחי בהמרצת פתיחה" (שם, בסעיף 21).¹ עם זאת, לא מצאתי לנכון לסלק את התובענה הנוכחית על סף מפאת חוסר סמכות עניינית והמשיב עצמו לא ביקש זאת, ועל כן אשאיר בצריך עיון שאלת הפורום הנאות לתקיפת החלטה לפי סעיף 116 לחוק.²

17. העיקר הוא שלפי מהות הנושא – גביית מס שאינו שנוי במחלוקת – יש להעניק למנהל שיקול דעת רחב ורב. מכוח תפקידו והמידע המצוי בידיו, רואה המנהל התמונה הכוללת

¹ יוער כי בעניין צ.ג.י, נקודת המוצא של בית המשפט הייתה כי "הסכסוך נוגע אפוא בחבות מס" ואף הטעים כי "רוב המחלוקות שבין נישומים לבין רשות המיסים מתבררות בערכאות אזרחיות שונות". למרות זאת מצא בית המשפט לנכון למחוק את המרצת הפתיחה על הסף. כאן, בבחינת קל וחומר, כלל לא מדובר ב"סכסוך שנוגע בחבות מס" כי הרי אין מחלוקת לגבי תחשיב קרן המס, הפרשי ההצמדה, הריבית או הקנסות, אלא המבקשת תוקפת את מידת נכונו של המשיב לפרוס ולהפחית סכומים אלה לנוכח נסיבותיה הכלכליות והאישיות.

² קיים גם רובד נוסף לשאלת הסמכות: האם הליך המרצת הפתיחה כלל מתאים כאשר כל הסעדים המבוקשים הם צווי עשה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

של התנהלות העוסק, מידת הציות להוראות החוק על פני השנים, ומוסר התשלום או העדרו. המנהל יכול להעריך טוב יותר מכל גורם אחר מהו הסיכוי כי כל הסדר תשלומים מוצע יכובד או יחולל. למנהל ידוע איזה הסדרים נעשו בעבר עם אותו עוסק ומה עלה בגורלם, ומה נעשה בהקשר זה עם עוסקים אחרים המצויים בנסיבות דומות. כל אלה חייבים להוביל למסקנה כי היקף הביקורת השיפוטית – בייחוד לנוכח לשונו של סעיף 116 – יהיה מצומצם מאוד, וכי רק שרירות לב או העדר תום לב מוכח (למשל, מתוך נקמנות אישית) יצדיקו שינוי החלטת המנהל.

18. אין צורך לפרוש כאן את מלוא התכתובת שנוהלה בין המבקשת ומייצגיה ובין המשיב³ ואציג את הדברים בקליפת האגוז:

(א) בחודש דצמבר 2016, בפברואר 2017 ובמאי 2017 הסכימה רשות המסים לשלושה הסדרי תשלומים שונים לגבי חובות שנוצרו באותה תקופה (נספח 5 לכתב התשובה מטעם המשיב).

ההסדר הראשון קבע פריסה לששה תשלומים חודשיים, השני חמישה תשלומים, והשלישי, שנים עשר תשלומים חודשיים. נקבעו תנאים מתנאים שונים. הסדרים אלה לא בוצעו בפועל.

(ב) הסדר תשלומים נוסף הוצע על ידי המשיב בחודש יוני 2019, לפיו סך של 50,000 ש"ח ישולם מיד על חשבון החוב ואילו תשלום היתרה יחולק ל-24 תשלומים חודשיים. רשות המסים שבה והציעה הסדר זה בדצמבר 2019 בתנאי שהמבקשת תשלם את המס המגיע בגין תקופות החיוב האחרונות.

(ג) בחודש ינואר 2020 הסכימה רשות המסים לפרוס את כל החוב, באמצעות שוברי תשלום (כלומר, ללא דרישה למסירת שיקים דחויים), על פני 30 תשלומים חודשיים.

³ וראו מכתבים והודעות שונים מן התאריכים: 18.12.19, 12.12.19, 2.12.19, 18.7.19, 2.6.19, 15.4.19, 14.4.19, 3.3.20, 27.2.20, 19.2.20, 14.1.20, 9.1.20, 7.1.20, 5.1.20, 30.12.19.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

19. לצד ההסדרים שאושרו כאמור על ידי רשות המסים, המבקשת באמצעות מייצגיה השונים, ביקשה הקלות שונות בתנאים. ראשית, התבקש ביטול או הפחתה בקנסות וריבית כך שהסכום לגבייה יורכב בעיקר מקרן החוב והפרשי הצמדה. בחודש דצמבר 2019 המבקשת ביקשה פריסה בת 50 תשלומים חודשיים; בינואר 2020 המבקשת הציעה לשלם 1,500 ש"ח כל חודש על חשבון החוב ובפברואר 2020 הוצע לשלם 2,000 ש"ח כל חודש על חשבון קרן, הצמדה וריבית. ברי כי משמעות קצב תשלום של כאלפיים שקלים לחודש היא פריסה ארוכה משלושים תשלומים, לנוכח היקף החבות הכוללת.

20. בשלב מסויים התחילה המבקשת להציע כבטוחה להסדר זכויות בנכס מקרקעין בבאר שבע. לפי הטענה, נכס זה הוא משרד שהיה שייך לאביה המנוח של המבקשת והוא הוריש לה מחציתו של הנכס. ואכן ההסדר שאושר על ידי רשות המסים בחודש ינואר 2020 (סעיף 17(ג) לעיל) כלל כתנאי עיקול או שעבוד נכס המקרקעין האמור. דא עקא, במסגרת ההליך דן התחוויר כי טיב זכויות האב בנכס (אשר אינן רשומות במרשם המקרקעין) כלל איננו ברור כך שלעת עתה אין בזכויות המבקשת כלפי אותו נכס כל בטוחה אפקטיבית.

21. עוד יוער כי בחודש פברואר 2020 עוקל ונתפס כלי רכב מספר 29-692-32 הרשום על שם המבקשת (מכונית מסוג שברולט). הרכב נותר בידי רשות המסים עד היום.

22. נסיונות המבקשת לשפר את תנאי ההסדר שאושר בחודש ינואר 2020 – נסיונות אשר קיבלו ביטוי במכתבים מטעמה מן התאריכים 9.1.2020, 19.2.2020 ו-27.2.2020 – נענו בשלילה.

23. לדעת המבקשת, המשיב מפלה אותה לרעה ופועלת כלפיה לפי מדיניות "קשיחה ונעדרת רחמים".

24. בדיון הראשון בהליך זה, ניסה בית המשפט לקרב את הצדדים בעמדותיהם ולמצוא מתווה אשר מצד אחד לא יקשה יתר על המידה על המבקשת, ומצד שני יגדיל את תוחלת הגבייה. לאחר הדיון האמור, ב"כ המבקשת הציעו הצעה קונקרטית למשיב, אך המשיב סירב לקבלה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

25. כאמור, לפי תפיסתי, התערבות בית משפט בתחום הסדרי הגבייה צריכה להיות מצומצמת מאוד. העניין מסור לשיקול דעתו הרחב והמקצועי של מנהל מס ערך מוסף ובדרך כלל לא תהיה כל הצדקה להחלפת שיקול דעת זה בשיקול הדעת של השופט (שאיננו עוסק ביום-יום בגביית מסים מאלפי עוסקים שונים). הדבר נכון בכל תיק ותיק והוא וודאי נכון לנוכח האפשרות הבלתי רצויה בעליל כי כל עוסק שאיננו שבע רצון מהסדר הגבייה שאושר לו יעשה את דרכו לבית המשפט לשם "מקצה שיפורים".

שוב, מקרים חריגים בהם החלטת המנהל נובעת משיקולים זרים, חוסר תם לב וכדומה עשויים להצדיק ביקורת שיפוטית על פי העילות המוכרות במשפט המינהלי.

26. לאחר עיון במכלול החומר המונח בפני בית המשפט, שמיעת טיעוני הצדדים ושקילת הדברים, החלטתי לדחות את התובענה. המסמכים והתכתובות מראים תמונה לפיה המשיב נעתר לא פעם לבקשות הסדר תשלומים ואלה לא יושמו הלכה למעשה. אושרו פריסות של 24 חודשים (יוני 2019) וכן 30 חודשים (ינואר 2020). המשיב הסכים כי התשלום יהיה באמצעות שוברים. המשיב אימץ כמרכיב בהסדר את נושא שעבוד המקרקעין כפי שהמבקשת העלתה (בין היתר, במכתב מיום 5.1.2020), אך עניין זה התברר כבוטרי. ויודגש: כל העת ולאורך קיום המגעים בין הצדדים, המבקשת המשיכה להגיש דיווחים (רובם ככולם באיחור) ללא תשלום המס הנדרש. בנסיבות אלו, אינני מוצא כל בסיס להתערבות באופן הפעלת סמכויותיו של המשיב. נמצא כי המשיב כן ניסה להתחשב בקשיים הכלכליים בהם מצויה המבקשת.

27. לא מצאתי בסיס לטענה כי המשיב פעל מתוך חוסר תום לב או ממניעים פסולים, ויוער כי גורמים רבים ברשות המסים נדרשו לנושא מעת לעת.

28. יש לציין כי המבקשת באה בטרוניה קשה בנושא כספי ירושה בסך 50,000 ש"ח שהיא קיבלה במחצית שנת 2019. כספים אלה הופקדו בחשבון בנק על שמה. המבקשת פנתה אל המשיב בבקשה שהלה "יחלטי" את הסכום האמור לטובת פרעון חובות המע"מ. חרף פניותיה החוזרות של המבקשת, המשיב פעל להטיל עיקול על אותו חשבון רק חודשים לאחר מכן, כאשר הכסף כבר לא נותר בו. נמצא כי לפחות חלק מהכסף הועבר לנושים אחרים, לרבות המוסד לביטוח לאומי. והנה עולה מעצם הצורך ב"חילוטי" הסכום, כדברי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

המערערת, כי היא עצמה לא הייתה חופשיה מבחינה משפטית לשלמו למשיב, ככל הנראה בשל קיומן של מגבלות על החשבון וקיומם של נושים אחרים וקודמים. לא הוכח אפוא כי אפילו פעולה זריזה מצד המשיב הייתה בהכרח מביאה ליעוד הכספים לצרכי תשלום המע"מ. ואף אם כן, לכל היותר "החמצה" זו הייתה אולי מהווה סיבה להגמיש את הסדר התשלומים המוצע למבקשת – מה שממילא נעשה בהסדר האחרון שהוצע על ידי המשיב ביום 7.1.2020, לאחר שהטענה בנושא כספי הירושה נשטחה לפניו (בין היתר במכתבים מטעם המבקשת מיום 18.12.2019 ו- 5.1.2020).

29. לפני סיום אוסיף כי מעדותה של המבקשת עולה כי היא לא נהגה להעניק אשראי ללקוחותיה (פרוטוקול הדיון, עמוד 28, שורה 29). מנגד, לדבריה, היו שיקים שנתקבלו מלקוחות שנכללו בדיווחים למשיב עוד לפני פדייתם בפועל. דומה אפוא כי לגבי חלק לפחות מן הדיווחים סכום המס כבר נגבה על ידי המבקשת מידי הלקוח, כחלק מהתמורה הכוללת בגין השירות הניתן. סכום זה לא שולם כמס על ידי המבקשת לאוצר המדינה אלא שימש לצרכיה. כך נעשה חודש בחודשו. על רקע התנהלות זו איננו יכולים לדרוש מהמשיב להפליג בקביעת הסדרי תשלום מקלים.

30. חרף דחיית התובענה, אני מוצא לנכון להמליץ בפני המשיב לנקוט פעולות אלו:

(א) לאפשר למבקשת להגיש, אם היא חפצה בכך, בקשה מנומקת להפחתת קנסות וריבית לפי סעיף 100 לחוק – בקשה שאיננה כרוכה עם בקשה לתשלום לשיעורין לפי סעיף 116 לחוק – ולדון בה לגופו של עניין;

(ב) להביא לכך שהערך הכלכלי הגלום במכוננית השברולט המעוקלת ישמש כך או כך לצמצום החבות או להבטחת פרעונה;

(ג) לפתור את עניין כלי הרכב השני שהוזכר בהליך (מס' 34-921-44), אשר לפי ההסבר שניתן, איננו אמור להיות קניינה של המבקשת.

כאמור, הדברים הם בגדר המלצה ולא מעבר לכך.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

6.4.2020

ה"פ 12995-04-20 טמיר ברק נ' ישראל

31. על כן, המרצת הפתיחה נדחית. החלטתי להימנע מפסיקת הוצאות משפט.

32. מזכירות בית המשפט תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים. ניתן לפרסם את פסק הדין ברבים.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשפ"א, 06 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.

ה' קירש, שופט

